

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 91

Číslo: 7

13. února 2011

Cena: 7 Kč

K LETOŠNÍMU SČÍTÁNÍ: BUDOUCNOST SE POČÍTÁ

Budoucnost se počítá – tak zní propagační slogan letošního sčítání lidu, domů a bytů, které proběhne v celé České republice; rozhodným okamžikem bude půlnoc z 25. na 26. března. Sčítání se týká všech osob, které se v rozhodný okamžik nacházejí na území České republiky nebo mají na území naší republiky trvalý nebo povolený přechodný pobyt.

Přípravou, organizací, provedením a následným zpracováním získaných údajů je ze zákona pověřen Český statistický úřad, smluvním partnerem je Česká pošta, s.p.

Sčítání přináší velké množství cenných údajů, jejichž shromáždění se uskutečňuje každých deset let. Jeho cílem je získat údaje o počtu obyvatel, místu jejich pobytu a výši životní úrovně českých domácností. Jak se dovídáme ze stránek statistického úřadu, sčítání poskytuje údaje o obyvatelstvu, jeho demografických, sociálních a ekonomických charakteristikách, o domácnostech, úrovni bydlení, struktuře domovního a bytového fondu. Tyto údaje jsou nezbytné pro tvorbu a změny penzijního systému, systému vzdělávání a zdravotní péče, ale také bytové a dopravní politiky. Obcím a krajům usnadní získané údaje přístup k finančním prostředkům ze státního rozpočtu i z evropských fondů. A konečně, budoucím generacím sčítání poodhalí obraz doby, ve které žijeme, stejně tak jako my jsme získali přehled o dobách minulých. Jak užitečné je všechny tyto informace znát, ukazuje i suma, kterou stát hodlá na celou akci vynaložit. Náklady na letošní sčítání lidu včetně prezentace v médiích přesáhnou 2,5 miliardy korun.

Nadcházející sčítání lidu je důležité i pro církev a náboženskou společnost, která po zkušenosti z toho minulého v r. 2001, kdy situaci ne příliš šťastně vyhodnotily a spíše podcenily, mají nyní možnost prostřednictvím svých věřících působit na státní správu.

Z HISTORIE

Nám křesťanům se v souvislosti s historií sčítání lidu nepochybně vybaví slova Lukášova evangelia popisující narození Ježíše:

Stalo se v oněch dnech, že vyšlo nařízení od císaře Augusta, aby byl po celém světě proveden soupis lidu. Tento první majetkový soupis se konal, když Sýrii spravoval Quirinius. Všichni se šli dát zapsat, každý do svého města.

Vyprávění líčí, jak Josef putoval s těhotnou Marií z Galileje, města Nazaretu, do Betléma v Judsku. Císař Augustus, kterého Písmo zmiňuje, byl osvíceným panovníkem; za jeho vlády proběhla řada reforem a nastalo období míru a prosperity, zvané Pax Romana. Víme, že v Římě se sčítání lidu zavedlo v souvislosti s kontrolou a přehledem o výběru daní. Z tohoto prostředí rovněž pochází výraz populační census (z latinského censore – odhadovat). Augustův soupis lidu se zapsal do dějin křesťanství. Nicméně není ojedinelou biblickou zmínkou v této záležitosti: Starý zákon zmiňuje Bohem přikázané sčítání z doby, kdy Mojžíš vyváděl izraelský lid z Egypta. Poněkud negativně je vnímáno sčítání, které nařídil král David, motivován vojenskými zájmy. Pisatel – teolog patrně upozorňuje i na nedostatek víry tohoto velikána izraelského království.

Ani výše popisovaná sčítání zmíněná v Bibli však nejsou nejstarší dochovanou zmínkou: tou je zřejmě známý soupis, který provedli již Babylóňané a to téměř před šesti tisíci lety, v roce 3800 př. Kr. Dle nalezených záznamů na hliněných tabulkách usuzujeme, že tak činili každých šest nebo sedm let a sčítali nejen lid, ale i dobytek, množství másla, zeleniny, mléka, vlny a dal-

Husův sbor v Rudné u Prahy je prvním sborem, který byl v naší církvi otevřen

ších produktů. Víme též o sčítání v armádě Perské říše z 5. stol. př. Kr., dále v Maurijské říši a v neposlední řadě v Číně, které probíhalo přibližně v době našeho evangelijního přiblížení, roku 2. n. l.

Co se týče soupisů lidu ve středověku, motivy veskrze finanční vedly k jeho nařízení za krále Viléma I. Dobyvatele. Cílem bylo zdanit válečným tažením získanou půdu. A v křižáckém státě Jeruzalémského království jej činili proto, aby zjistili,

zda bude počet mužů a peněz dostatečný pro očekávaný boj se sultánem Saladinem.

NAŠE ÚZEMÍ

Počátky sčítání obyvatel v naší zemi spadají do doby středověku. Stejně tak jako ve zmíněných kulturách byly podnětem vojenské a daňové účely, a tak se, alespoň zpočátku, týkalo jen části populace. Nástup absolutismu a rozvoj státního aparátu přinesl obrát, za jehož mezník je po-

važován rok 1753, kdy byl vydán patent císařovny Marie Terezie o každoročním sčítání lidu. Následujícího roku se poprvé proces konal jednotně na celém území soustátí. Koncepcí byla taková, že jej prováděli duchovní podle farností a současně zjišťovala stav vrchnost dle svých informací o domech a hospodářské charakteristice jejich majitelů.

Detailnější třídění podle sociálního postavení a věku veškerého přítom-

Dokončení na str. 3

DISKUSNÍ VEČER: FRANTIŠEK BUBLAN

Náboženská obec v Hradci Králové pravidelně pořádá různé kulturní a společenské akce. Mezi ně patří i večery se zajímavými lidmi a osobnostmi. Jmenujme: Ivana Štampacha, Jiřího Pehe, Jiřínu Šiklovou či Lidu Rakušanovou. V úterý 11. ledna jsme přivítali dalšího zajímavého

hosta. Byl jím exministr vnitra František Bublan, který hovořil na téma: Křesťan a politika. Besedu zahájil Martin Chadima, který představil hosta, mimo jiné, jako člověka, který vystudoval kněžský seminář v Lito-měřicích. Poté nám František Bublan představil svoji životní cestu, včetně své cesty do vysokých politických funkcí.

Ovšem převážná část večera se nesla v duchu zamyšlení nad tím, jak je možno aplikovat život, dílo, myšlení a konání Ježíše Krista v tak „kompromitované“ oblasti, jakou je politika. Zaujala především Bublanova myšlenka, že „politický program nelze postavit na evangelium“. Nelze také – dle Františka Bublana – aplikovat nekompromisně teze evangelia na konkrétní, každodenní život ve společnosti. Např. „policie, má-li být její poslání smysluplné, nemůže nastavit druhou tvář“.

Podle Františka Bublana je problém politiků poměrně jednoduchý: neumí oslovit řadového občana. Jedním z důvodů je i to, že sami necítí ideu „spravedlivého řádu“, a pokud ano,

pak o ní jen mluví! Citátem Dietricha Bonhoeffera František Bublan řekl: „Spravedlivý řád patří k věcem předposledním a poslední je vztah člověka k člověku a člověka k Bohu!“

Projev Františka Bublana byl slovem vzdělaného muže. V rámci humanity je třeba usilovat o sociálně spravedlivější řád! Jako příklad uvedl náš host slova představitele Armády spásy: „Sociálně vyloučený nepotřebuje polévku a postel, ale bydlení! Má-li zájem, má šanci začít znova. Z podmostí je cesta k resocializaci strašně obtížná, až nemožná!“

Za podnětnou lze označit i myšlenku o tom, že sociálně spravedlivá společnost je těžší věcí pragmatického úsudku! Dějiny nás učí, že páchali vládnoucí vrstva zlo a dopouští-li se nespravedlností, pak se to vždy vymstí právě vládnoucí vrstvě. Každý rozumný člověk by měl chtít a žádat svobodu v rozhodování a podnikání, ale tuto svobodu bychom měli vyvážit sociální spravedlností. Na důkaz toho citoval František Bublan Jana Zlatoústého, který hovořil o majetku

Dokončení na str. 3

MYŠLENKY O EKUMENISMU

Na začátku každého roku se konají hned tři ekumenické akce. Tou první je novoroční slavnost s účastí představitelů křesťanských církví v naší vlasti. Tou druhou je tzv. Modlitební alianční týden, který se koná počátkem ledna. Jeho vznik sahá do roku 1846 a je spojen s tehdejší ekumenickou aktivitou v Londýně. Celosvětově se začal organizovat i spontánně prosazovat od roku 1860. Třetí akcí je Týden modliteb za jednotu křesťanů, konaný mezi 18. a 25. lednem, který je podporován Římskokatolickou

církví. V rámci těchto ekumenických aktivit se křesťané z různých církví mají možnost setkat ke společným modlitbám a také ke společnému naslouchání Božímu slovu z Písma svatého.

Účast na nejrůznějších ekumenických setkáních a akcích je součástí mé služby. Ale zvláštní zážitek si nesu z doby před rokem 1989, kdy jsem byl na vojenském cvičení. Byli jsme na zcela odlehleém místě bez možnosti kontaktu s okolním světem. Ze sedmdesáti vojáků jsme byli pouze tři věřící – římský katolík, člen letničního

společenství a já, husitský farář. Setkávali jsme se, pokud to bylo možné, k rozhovorům a modlitbám. Přes různost naší zbožnosti jsme se shodli na modlitbě Páně, kterou jsme se společně modlili. To byla zakoušená skutečná ekumena „zdola“, zcela spontánní setkávání a prožívání zvláštní křesťanské jednoty. Nestačí jen oficiální ekumenické akce představitelů církví – i když jsou jistě velmi důležité, ale významné jsou místní a osobní konkrétní spontánní projevy ekumenického sbli-

Dokončení na str. 3

Jak dlouho ještě

Léta ekumenických setkávání nad evangeliem mne znovu neradostně utvrzují v tom, jak z radostné zvěsti činíme jen slova, slova, slova – řečeno slušně s Hamletem. Mluvíme, mluvíme, mluvíme, svatá slova padají, padají, padají – jednotný stůl s večerí Páně v nedohlednu. Říkáme si bratři a sestry – tak se přece oslovujeme v rodině. Neznám moc rodin, kde by bratři a sestry byli matkou či otcem vykázání od stolu. Nebo dostali jen polévku ale ne hlavní jídlo. Nebo by některé ze svých dětí vzali do nóbl restaurace a jiné poslali do bufetu. Jsme si vskutku bratry a sestrami?

Vymlouváme se, že až bude Bůh chtít, bude společná ekumenická svátost večere Páně. Vymlouváme se, že je to v rukou Božích. Ta výmluva mi hrozivě připomíná druhou stranu stejné mince. Kdyby Bůh chtěl (nechtěl), tak by nebyla Osvětím. Tenhle argument nás vytáčí – za Osvětím přece může člověk a jeho hřích. A kdopak může za oddělený stůl Páně? Nesvádějme na Boha, za co sami neseme odpovědnost hříchem nelásky, pýchy, samolibosti. Bože, odpusť, že nevíme, co činíme, ani co říkáme. Že jsou to jen kecy, kecy, kecy a skutek utek, utek, utek.

Jana Šilerová

P. S. No jistě, i já znám mnoho oboustranných výmluv, proč to nejde. Dá se ale před Bohem vymlouvat?

Z kazatelského plánu

6. NEDĚLE PO ZJEVENÍ PÁNĚ

Bud' mi skálou záštitnou, bud' opevněným domem pro mou spásu. Tys můj skalní štít a pevná tvrz má, ved' mě pro své jméno a doved' mě k cíli.
Žalm 31,3–4

První čtení z Písma: Deuteronomium 30,15–20

Tužby:

2. Za mír celého světa a sjednocení všech, modleme se k Hospodinu.
3. Za náš sbor a za všechny, kdo v něj vcházejí s vírou, zbožností a svatou bázní, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písma

Bože, sílo všech v tebe věřících, milostivě přijmi naše modlitby. Jsme slabí a bez tebe nemůžeme činit nic dobrého. Svou milostí nám pomáhej zachovávat tvá přikázání, abychom se ti líbili v myšlenkách i skutcích. Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení z Písma: 1. Korintským 3,1–9

Evangelium: Matouš 5,21–37

Verš k obětování: Žalm 119,12–13

Verš k požehnání: Žalm 78,24–25

Modlitba k požehnání

Hospodine, sytíš nás nebeskou radostí a pokojem, a proto tě prosíme, ať stále toužíme po pravém životě. Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 17, 44, 54, 82, 105, 182, 292

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ – O NEPOCTIVÉM SPRÁVCI 2

LUKÁŠ 16,1–13

Pokračování z minulého čísla

Verš 9

Kdo jsou ti přátelé, kteří nám pomohou dostat se do věčných příbytků? Jsou to chudí lidé, kterým jsme pomáhali ze svého bohatství. Pomohou nám do nebe i se svými modlitbami. Někteří komentátoři se domnívají, že těmi přáteli mohou být andělé, kteří nás přijmou do příbytků věčnosti.

Verše 10-11

Jestliže lidé nespravují věrně svůj pozemský majetek, Bůh jim nesevěří to pravé bohatství, tj. duchovní dary – milost a ctnosti, tak důležitá pro vstup do věčnosti. Spravedlivě zacházet s majetkem = zacházíte s ním tak, aby sloužil slávě Boží, neboť je to jen dočasné světenství, z jehož spravování budeme skládat účty. Věrné spravování majetku nám umožní dosáhnout toho, „co nám právem patří“, tj. radost v nebi, království připraveného pro nás od založení světa (Mt 25,34).

Verš 13

Viz Mt 6,24.

William Barclay: And Jesus Said, Saint Andrew Press, Edinburgh 1. vyd. 1952, reprint 1970

Pán byl bohatý, ale pravděpodobně neuměl číst ani psát, a tak svěřil řízení svého statku správci. Ten měl na prostou kontrolu nad majetkem svého pána. Správce využil svého postavení a svého pána okrádal. Když se to pán dozvěděl, zavolal správce se slovy: „Čeho ses to dopustil?“ Správce měl složit účty ze svého jednání a měl být propuštěn. Už viděl svou chmurnou budoucnost, kdy ho nikdo nebude chtít zaměstnat a on bude bez práce a bude hladovět. Řešil svou situaci zase podvodem. Zavolal si dva dlužníky a přiměl je, aby zfalšovali své dlužní úpisy a zapsali své dluhy v menších částkách. Tak si z nich chtěl učinit přátele, aby mu pomohli v čase jeho budoucí nouze. Zároveň je tak zatahl do svého podvodného chování a zavřel jim ústa, aby proti němu nesvědčili.

Verš 8

Podobenství mluví o samých lotrech. Darebákem byl správce a darebáky byli i oba dlužníci, kteří se propůjčili k falšování úpisů. Oni pro nás nejsou příkladem k následování. – Vzhle-

dem k verši 2 („Čeho ses to dopustil?“) nemůžeme chápat pánovu řeč ke správci jako pochvalu jeho nepoctivosti. Bylo to spíš cynické „uznání“, v češtině bychom to vyjádřili asi slovy: „Ty jsi tedy pěkný chytrák“. Pán Ježíš k tomuto hodnocení připojuje srovnání synů světa a synů světla. Co bylo kladného na správcově jednání? On myslel na svou budoucnost. A přitom to byl „syn světa“! Dlužníci – „synové světa“ udělali všechno proto, aby se zbavili aspoň části svého dluhu. Kdyby křesťané byli tak horliví ve své zbožnosti jako tyto mužové při svém pochybném počínání, byl by svět docela jiný. Zkusme testovat sami sebe! Kolik času věnujeme své práci, svým koníčkům, svému sportu, svým zájmům? A kolik času věnujeme Bohu? Kolik času strávíme v zábovavě a kolik v modlitbě a čtení Božího slova? Kvůli počasí nejdeme do kostela, ale na sportovní utkání ano. Pán Ježíš nám tu říká: „Podívejte se, jak se činí světský lotr, když mu jde o nekalé cíle! Kdybyste na své zbožnosti pracovali stejně horlivě, byli by z vás úplně jiní, lepší lidé.“

Zkrácený překlad:

Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

KRÁLOVSKÉ POZVÁNÍ

Mt 5,21–37

Stará židovská legenda vypráví zvláštní příběh. Když Mojžíš přijal Zákon a sestoupil zpět na zemi, přišel satan k Hospodinu a zeptal se: „Kde je vlastně Tóra? Hledal jsem ji po celé zemi a nenašel ji.“ Bůh odpověděl: „Obrať se na Mojžíše.“ Satan se tedy odebral k Mojžíšovi a zeptal se: „Kam jsi dal Tóru, kterou jsi dostal od Boha?“ Mojžíš odpověděl: „Kdo jsem já, že se na mě obracíš?“ Vtom zasáhl Hospodin. „Mojžíši, jsi lhář!“ Mojžíš odvětil: „Pane světa, chtěl jsi opravdu, abych se ujal otcovství pokladu jako je tento?“ Bůh na to řekl Mojžíšovi: „Když projevuješ tolik pokory, bude tedy od nynějška spojena Tóra s tvým jménem; bude se nazývat Zákon Mojžíšův.“

Zvláštní příběh, avšak při rozjímání nad našim evangeliem mnohé napoví. Předně – Zákon, toť největší poklad Izraele. Poklad, který je nutno strážet v celé jeho čistotě a svatosti. A v neposlední řadě, k Zákonu je potřeba přistupovat s pokorou. S pokorou před Bohem a jeho Pravdou jej vykládat, rozjímat o něm. Jistě, o tom, jaká pokora před Zákonem vládla v řadách zákoníků či farizeů s jejich stroze právníkem výkladem přikázání, nám evangelium říká své. Avšak právě tyto služebníci Hospodinovi se těšili v řadách Izraele veliké vážnosti. Právě jim přece byl svěřen úkol Zákon strážet a vykládat. Lidé naslouchali se zaujetím jejich kázání v synagogách či v kruzích žáků shromážděných kolem svých učitelů. Mnoho a mnoho výkladů a zamyšlení nad Zákonem za celý svůj život slyšeli i ti všichni, kteří se shromáždili kolem Pána Ježíše během jeho kázání na hoře. Avšak, jedno při setkání se Zákonem neslyšel doposud nikdo z nich. Slova, která Pán Ježíš připojil ke každému z výkladů

jednotlivých přikázání: „Já však vám pravím...“

Mají ta slova snad znamenat, že Ježíš v sobě nese pramálo z mojžíšovské pokory, o které vyprávěl náš úvodní příběh? Jsou snad dosud neslýchanou troufalostí, k jaké by se neodhodlal nikdo z autorit Izraele? Snad se některým z posluchačů takovéto myšlenky onoho dne mihly hlavou. Přesto však nikdo neodešel. Naopak, všichni s úžasem poslouchali. Ježíšova slova se totiž dotkla každého doslova v srdce.

Ježíš hovořil na hoře o důležitých přikázáních Zákonu. V našem dnešním úryvku konkrétně o vraždě, cizoložství, rozpadu manželství či přísaze. A ke každému z nich nezapomene přidat ono své „Já však vám pravím...“ A dodává dále: překonání hněvu a cesta ke smíření zabrání vraždě, věznění, konfliktům. Upřímné a věrné srdce ve vztahu muže a ženy je tou nejlepší prevencí nevěry, rozkladu vztahu, manželství. Životní pravdivost zabrání planým přísahám, vede naopak k přímému a upřímnému životu s druhými. Ano, ke stejnému cíli míří výklady všech přikázání. Činy, Zákonem správně odhalené jako nesprávné, ba člověka ohrožující, které všichni dobře rozpoznají, ať jde o vraždu či cokoli jiného, podobají se jakoby špičce ledovce. Špičce, která je vidět nad hladinou. Nebývá mnohdy velká. Ukazuje však vždy na mnohem větší nebezpečí, které číhá pod hladinou, kde se skrývá největší část ledovce. Není viditelná lidskýma očima, avšak je třeba s ní počítat. I kořen přestoupení Zákonu se skrývá mimo dosah očí okolních pozorovatelů. Jsou jim zlé myšlenky, sobectví, nenávisť, neúcta k lidem a především k Bohu, vzpoura proti němu. Ty pocity, které v sobě často dusíme a navenek vyjdou

v podobě provinění, která již nejdou vzít zpátky. Tato část ledovce je sice ukryta lidským zrakům, před Bohem však skryta není.

Zákoníci a farizeové viděli, tak jako ostatní lidé, jen špičku ledovce. Proto mohli Zákon vykládat pouze z tohoto úhlu pohledu a v omezeném obzoru. Pán Ježíš však vidí i pod hladinu. Vidí do lidských srdcí a poznává v nich vše, co nepřinese dobré ovoce. A právě tady, v hlubinách svědomí, kam vidí jen Bůh, je potřeba začít léčit nemoc jménem hřích. Ježíš svým kázáním na hoře vstupuje do srdcí svých posluchačů, ano i nás všech. Přichází s velkým nárokem. Nárokem, který je však především pozváním do Království, které se s jeho příchodem otevírá. Království, jehož král na hoře právě k zástupům promluvil. V jeho slovech se naplnilo slovo Písma: „Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.“ (1 S 16,7b). Amen

Vladimír Hrabá

Pane Ježíši Kriste, tvé slovo se dotýká každého z nás. Voláš nás k připravenosti pro své království, zveš nás do své blízkosti. Tvá slova pronikají až do nejhlubších hlubin našeho svědomí. Avšak ujišťují, že ty sám toužíš zavládnout v našich srdcích. Ty sám nám chceš vládnout ve jménu svého pokoje. Dej, ať tvoje láska a tvůj mír v našich srdcích panuje. Ať prozáří naše nitro, naše svědomí, naše rodiny, naše vztahy s druhými. Naše srdce jsou připravena pro tebe. Amen

K LETOŠNÍMU SČÍTÁNÍ: BUDOUCNOST...

Dokončení ze str. 1
ného obyvatelstva přinesl pak kon- skripční patent z roku 1777, který se stal základem pro další soupisy. Od konce 18. století existovaly populační knihy zachycující rodiny se všemi členy domácností; změny typu narození a úmrtí se zanášely na základě ohlašovací povinnosti hlavy rodiny. Rok 1869 znamenal počátek „moderního sčítání“, při němž se dodržovalo několik zásad, které vytyčily mezinárodní statistické kongresy. Na sčítání Habsburské monarchie navázala sčítání první republiky a postupně další soupisy až do dnešní doby.

JAK BUDE SČÍTÁNÍ PROBÍHAT

Sčítací komisař navštíví domácnost, kde předá sčítací formuláře, jejichž převzetí potvrdí občan podpisem. K orientaci poslouží vysvětlivky k vyplnění, komisař zodpoví případné dotazy a doplní potřebné informace. Formuláře, které nemohly být domácnosti doručeny ani při opakované návštěvě sčítacího komisaře, budou k dispozici na poště.

V těchto formulářích se již nezjišťuje vybavenost domácností spotřebiči, osobním automobilem, chatou apod. a neuvádí se ani příjem občanů, jak tomu bylo při posledním sčítání lidu v roce 2001. Jediná otázka týkající se tohoto tématu je vybavenost osobním počítačem a přístupem na internet. Novinkou je dotaz na sexuální orientaci a kromě kolony rodinný stav bude uvedeno i políčko registrované partnerství.

Vyplněné formuláře se dají buď předat sčítacímu komisaři při jeho druhé návštěvě jako volné listy nebo v zalepené obálce, kterou komisař na požádání vydá, nebo se tytéž mohou bezplatně zaslat poštou či zde odevzdat. Novinkou je elektronické vyplnění,

kteří přináší řadu výhod – například na rozdíl od tištěné podoby lze text opravovat. Všechny údaje zjištěné při sčítání podléhají velmi přísné ochraně podle Zákona o sčítání lidu, domů a bytů a Zákona o ochraně osobních údajů. Údaje mohou být využity výhradně ke statistickým účelům.

Některé údaje formulářů se vyplnit musí, jiné jsou nepovinné; mezi ně patří i otázka, která se týká náboženství. Jak jsme naznačili výše, před deseti lety zaznívaly hlasy, že dobrovolné kolony nejsou podstatné (sčítací arch informoval, že údaje jsou dobrovolné a nepovinné) a podle toho se řada lidí zachovala. Zpětná hodnocení ukázala, že církve velmi podcenily osvětovou činnost a málo apelovaly na své členy, aby se zamýšleli nad zmíněnými políčky. Jak konkrétně dopadlo sčítání v roce 2001 po stránce náboženského vyznání?

Z celkového počtu 10230060 obyvatel České republiky se za věřící označilo 3288088 osob, což představovalo 32,1 % obyvatelstva. Nejvíce členů měla Římskokatolická církev - 2740780 (26,8 %), druhou v pořadí byla Českobratrská církev evangelická se 117212 členy (1,1 %), třetí naše Církev československá husitská s 99103 věřícími (1,0 %). Počet příslušníků dalších církví a náboženských společností se pohyboval pod hranicí jednoho procenta.

Pro srovnání se podívejme i na údaje z roku 1991 a 1950.

V r. 1991 se za věřící označilo 43,9 % populace. Z počtu obyvatel, kteří se přihlásili jako věřící, deklarovalo příslušnost k Církvi římskokatolické 89 %, k Českobratrské církvi evangelické 4,5 % a k naší Církvi československé husitské 3,9 %.

Rok 1950: Sčítání zaznamenal 93,9 % věřících. Z toho se k Římskokatolické církvi hlásilo 81,3 %, k Českobratrské církvi evangelické 4,8 % a k Církvi československé husitské 11 % věřících.

Z uvedených údajů je patrný jasný odklon od náboženského života, který nejen u nás, ale i v celé Evropě doprovází jako vedlejší produkt kapitalistického schéma růstu pro růst a neúprosnou orientaci na toliko materiální hodnoty života. Samozřejmě, jak ukazují různé historické analýzy, v našem státě přispěly i specifické dějinné podmínky a události. Ale kdo ví, třeba následující sčítání příjemně překvapí a ukáže, že na tom nejsme tak špatně a duchovní hodnoty zde stále mají svou váhu. Možná budeme šokovat stejně jako Británie, kde sice bohoslužby navštěvuje stále méně lidí, ale jako křesťané se identifikovalo celých 70 %.

Neměli bychom však nic nechávat náhodě. A tak se i my v Českém zápase obracíme na vás, naše čtenáře, nedejte se zmást označením dobrovolný a nepovinný údaj u příslušných kolonek. Tento údaj se stane podkladem pro důležitá rozhodnutí státních a veřejných institucí na dalších deset let. Pozornost, prosíme, věnujte i přesnému vyplnění názvu, v našem případě Církve československé husitské. V jednom z následujících čísel přineseme i záznam ankety, kterou uspořádal náš časopis v roce 1929, zajímavější se o důvody, proč lidé přestupovali do naší církve. Anketa se stala podkladem pro knížku F. M. Hníka „Za lepší církev“. Některé z těchto důvodů souvisejících s dobovým pozadím samozřejmě pomínuly, ale věříme, že naše společenství má stále co nabízet.

Klára Břeňová

Balíčky ze sbírky Vánoční hvězda přinesly radost i dospělým

MYŠLENKY O EKUMENISMU

Dokončení ze str. 1

žování, porozumění a spolupráce. Taková „ekumena zdola“ je vlastně „ekumenou shůry“ – z těch nejvyšších míst.

Mimořádným prostředím, kde je ekumenismus silně zakoušen, je Taizé. Taizé je jméno vesnice ve francouzském Burgundsku, podle které se nazývá ekumenická komunita. Jejím zakladatelem byl Roger Schütz (1915-2005), švýcarský protestant. Bratr Roger byl velkou osobností a duchovní dílo s ním spojené působí napříč konfesemi. Připomenul bych jednu z myšlenek bratra Rogera: „Smíření je jaro duše.“ (Bratr Roger z Taizé. Láska nad všechnu lásku. Prameny z Taizé. Brno 1990, cit. s. 32). V naší Církvi československé husitské je tato spiritualita setkání tradic a smíření křesťanů kladně přijímána. Do Taizé se konají poutě, v našich sborech se uskutečňují setkání modliteb Taizé. Zpěvy čerpající z liturgických tradic východu i západu jsou zpívány v našich shromážděních. Některé tyto zpěvy máme zařazeny i do rozšířeného Zpěvníku naší církve jako například píseň č. 313 Ubi caritas et amor – „Kde je dobrota a láska, tam je také Bůh“.

Ekumenismus je hnutí, ale má i svou organizační stránku. Je organizován na úrovni celosvětové (SRC), evropské (KEK) i v naší republice (ERC). Žádná církev nemůže konat své poslání v izolaci, ale v dialogu. Ekumenická rada církví v České republice je prostorem tohoto vzájemného dialogu uvnitř členských církví i vzhledem k Římskokatolické církvi a také vůči státu. ERC zrcadlí široké spektrum směrů křesťanství u nás. Je tvořena církvemi: pravoslavnou, starokatolickou, husitskou, evangelickými, evangelikálními i letničními. Jedná se o svaz samostatných církví. Přesto je důležitá v rámci Ekumenické rady cesta ke shodě a společnému názoru a přístupu i ke spolupráci v důležitých oblastech, jako je například vojenská duchovní služba, vězeňská péče, pastorační práce ve zdravotnictví a další.

Ekumenické hnutí se musí vyrovnávat s předsudky a ranami z minulosti. Komplikovanost českých náboženských dějin vyžaduje náš zájem o historii. Je to výzva ke smíření a novému pohledu na minulost, aniž by byla zjednodušena. Takovou akcí bylo např. vztyčení smírčího kříže u Jičína v roce 1999, připomenutí obětí doby násilné rekatolizace. Jinou významnou aktivitou je tzv. „Slavkovská iniciativa“. Náš zájem o historii je důležitý pro tzv. uzdravování historické paměti. Neznamená to však na své vlastní tradici vyzdvihoval jen klady a na tradici druhých zápory. Znamená to podívat se kriticky i na svoji vlastní tradici a historii pod normou Kristova evangelia.

Jsou tradice, které mohou nás křesťany sblížovat a spojoval. K nim patří tradice cyrilometodějská. Tato tradice je naší církvi blízká, přestože je pro nás určující tradice české reformace – zvláště husitství. Pravidelně pořádáme pouť na Sázavu, kde bylo významné centrum staroslovenské liturgie v Čechách. Misionářské dílo Cyrila a Metoděje tvoří společná východiska našich duchovních tradic. K těmto společným kořenům patří úsilí cyrilometodějské misie o předávání evangelia Kristova ne silou, ale mocí Ducha, a přetlumočení poselství Písma svatého do srozumitelného jazyka.

Jeden z evangelických teologů, zabývající se dlouhodobě touto tematikou, použil pro cestu ekumenismu obraz chodníku (Pavel Filipi: Po ekumenickém chodníku. Příručka ke vztahům a možnostem spolupráce mezi církvemi. Praha 2008). Ekumenická cesta je obrazně řečeno chodníkem, který je složen z mnoha malých kamenů. Společné utváření tohoto chodníku, jeho „dláždění“ vyžaduje pokleknutí – to znamená pokorný postoj a modlitbu. Ekumenismus je cesta k jednotě po malých krocích.

Tomáš Butta

DISKUSNÍ VEČER: FRANTIŠEK BUBLAN

Dokončení ze str. 1
tako: *Je majetek nutný (nezbytný), majetek potřebný (co naspóříme pro naše děti a vnuky) a majetek nadbytečný – toho je lepší zbavit se!*
Moc politika vychází především z přirozené potřeby sdílení se jednoho s druhým, a je proto vnímána jako služba společnosti. Nezáleží na vůli

politika, na tom, co on chce, ale na vůli voličů. V této souvislosti se František Bublan dovolal příkladu T. G. Masaryka.

Sympatická na přednášce byla – mimo jiné – věcnost a srozumitelnost. Následovala zajímavá diskuse a večer uzavřel svým slovem bratr biskup Štěpán Klásek.

Jsou politici a „politici“. František Bublan nám může či nemusí být sympatický. Ale rozhodně jej lze zařadit mezi ty, u nichž lze věřit, že svou funkci vykonávají spíše z potřeby sloužit společnosti, než-li na ni bezohledně vydělávat!

Martin Chadima

Protože mé srdce je na straně lidí. Dovolím si tuto čapkovskou odpověď.

Ačkoliv považuji římskokatolickou kulturu, tradici i spiritualitu za velmi hlubokou a potřebnou, nejsem a nikdy nebudu na straně většiny. Nesnášel jsem prvomájové průvody jako kluk a nemám rád mávátková shromáždění davů ani dnes. S Karlem Čapkem opět dodávám: „Děsím se davu, je nejkřutější a nejhlupejší ze všech přírodních živlů.“

Věřím v Krista ukřižovaného, stejně jako Pavel

z Tarsu, vnímám, že bolest, šrámy, menšinosť, velké Ticho a často i samota je pravdivější než sterilní navoněná zbožnost. Bez utrpení Ježíše z Nazareta by Kristus nikdy nepovstal. I proto nejsem římským katolíkem.

Byl jsem pokřtěn v podbořanském lutheránském kostelíku Církve československé husitské bratrem Františkem Mocem.

Ne, nemyslím si, že by Církev československá husitská byla ta pravá a jediná církev. Je to společenství namnoze zdecimované, fasády sborů jsou otlučené, do našich modliteb občas zatéká.

A přesto cítím, že právě zde je můj duchovní stan.

Věřím totiž o to více, že všichni jsme poutníci na cestě ke Kristu, že kdekoliv a kdykoliv se začneme zabydlovat a usazovat se, přichází bouře, silnější a silnější, která nás popohání, abychom se zvedli a šli dál.

Stalo se módou, snad okoukanou od fotbalových hooligans, že ten, kdo má nejvíce peněz a také nejvíce fandů, je tím pádem „mistrem“, tím nejlepším z nejlepších. Nemyslím si to.

Věřím stále více tomu, že jde o Srdce a mé srdce patří

ří Kristu, mé poslání pak lidem v Církvi československé husitské a snad i dalším, ke kterým mne Pán posílá.

Začal jsem čapkovsky a čapkovsky také skončím: „Z dvou různých názorů vítězí vždy spíš ten hlučnější.“

Vím tedy, že Církev československá husitská nezvítězí ani na poli statistiky při sčítání lidu, ani na poli mediálním. Má ještě mnoho práce před sebou. Ale pokud se přidrží Pravdy Boží, kterou hájil Mistr Jan, má velkou šanci zůstat zde v Pravdě a já si myslím, věřím i doufám, že to rozhodně není málo.

Mgr. Filip Štojdil

farář Církve československé husitské v Písku a Mirovicích

Proč nejsem římským katolíkem

